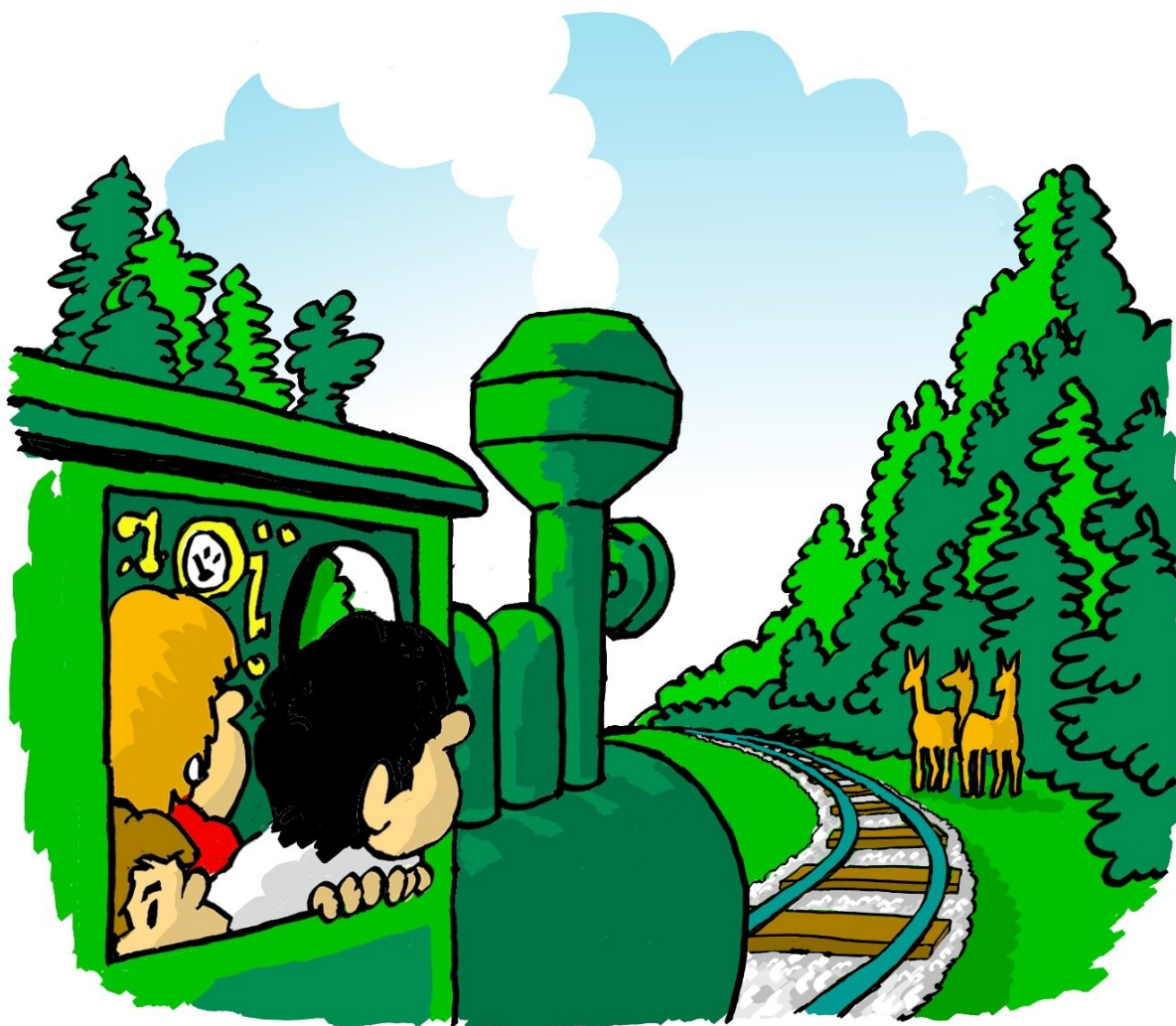

... Katka na skúšobnej jazde

Katka sa pomaly vygúľala zo svojho murovaného domčeka a celá nedočkavá vyzerala kuriča Jonáša. Štrková cestička však zívila prázdnotou. Katka teda s napätím čakala a v duchu rozmýšľala, ako vystrojený príde Jonáš tentoraz. Mal taký podivný zvyk, že v prvý Katkin deň na koľajniciach prišiel vždy v inom obleku. Raz ako vodník, raz ako medúza a raz celý v celofáne. Katku z myšlienok vytrhli blížiac sa kroky. Po chvíľke sa spoza zákruty vynoril sprievodca Michal. Okolo neho poskakoval syn Juro, Etelkin spolužiak zo škôlky, a malý Kubko

mu sedel v sedačke na chrbte. Prekvapenej Katke oznámil, že kuričovi Jonášovi sa pokazil bicykel, a teda skúšobná jazda nebude.

Katka ostala ako obarená, smutne klipkala reflektormi. Fero nechcel Katku sklamať, a tak začal silno uvažovať. Poškrabal sa za uchom a vtom mu čosi prišlo na um: „Etelka, pamätáš si, ako ťa ujo Bonifác učil narábať s lopatou?“ Dievčatko prikývlo. „Výborne! Vezmi teda Jura a Kubka a prevetrajte Katku. Prihadzuj do kotla, Katka sa už o ostatné postará.“ Deti sa po rebríku vyškrabali do kabíny, Katka dvakrát zapískala a jazda sa mohla začať.

Len čo sa trošku rozbehli, obklopili ich stromy a iba sem-tam preferndžali cez čistinku. Videli krdliky drobných strapatých vtáčikov, ktoré keď začuli blížiacu sa lokomotívu, ihneď sa rozprchli na všetky strany. Juro na zelenej lúke zbadal skupinku srniek. Zvedavo pokukovali po čude na koľajniciach a krútili pritom hlavami. „Akú majú krásnu srst“, nadchýnala sa Etelka. Keď vychádzali z prudkej zákruty, uvideli hnedého zajaca, ako nič netušiac sedí uprostred koľajníc a strihá ušami. Kubko vypleštil oči, Etelka si tie svoje radšej zakryla dlaňami a Juro sa schoval za kotol. Katka našťastie včas zatrúbila a zajo v poslednej chvíli odskočil do priekopy. „Žajač jeden, veď sme ťa školo žlažili,“ krútil hlavou Kubko. Všetky tri deti si náramne vydýchli. Srdiečka im však poriadne búšili ešte hodnú chvíľu. „Konečná zastávka, Alpinka!“ oznámil Juro ako správny sprievodcov syn, keď dorazili na miesto, kde sa koľajnice končili. „Malá vúčka – Aupinôčka,“ nedal sa zahanbiť ani malý Kubko.

Deťom sa odkryl úchvatný pohľad na preliezačky a hojdačky, Katka však zahvízdala a nasadila spätný chod. Bolo sa treba poponáhľať, veď

už o chvíľku sa mala začať slávnosť. Nepatrí sa predsa prísť na vlastnú slávnosť neskoro.

Na príjazdovej cestičke Katka takmer zrazila akúsi mátohu na bicykli. Mala ježaté slamené vlasy, na sebe iba vrece. Jednou rukou držala riadidlá a v druhej mala paličku so zástavkou. „Dob-ré rán-ko, Kat-ka!“ horko-ťažko vyslabikovali Etelka s Jurkom nápis. Bol to kurič Jonáš. Od radosti, že konečne vidí Katku, neubrzdil a „zaparkoval“ rovno do najbližšieho kríka. Chvíľku sa iba bezmocne metal medzi konármi, no nakoniec ho Michal s Ferom vytiahli. V slamených vlasoch mal kopu zelených listov a na ľavom líci nepekný škrabanec. Všetci naňho s údivom hľadeli. „Sme kompletní, slávnosť sa môže začať. Na čo čakáme, poďme?!“ zvolal Jonáš a všetci sa rozbehli na svoje miesta. Katka sa ukryla do svojho domčeka a napäto očakávala, kedy príde jej chvíľa.

